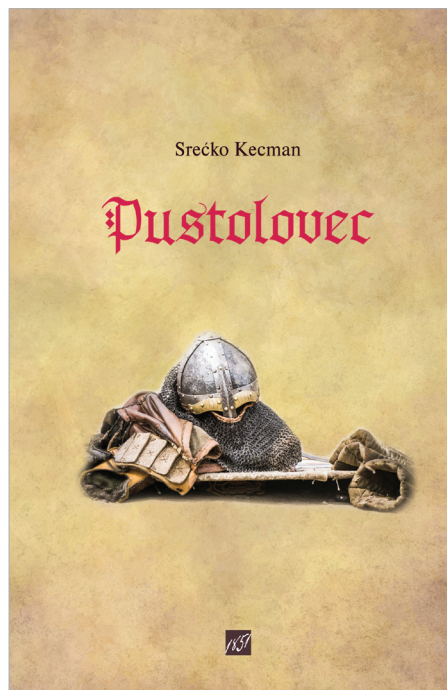

1851

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

SREČKO KECMAN: PUSTOLOVEC

Podatki o knjigi

- Naslov: Pustolovec
- Avtor: Srečko Kecman
- Urednik: Aleš Čeh
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 268
- ISBN: 978-961-278-540-6
- Cena: 23,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2021

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Prebujenje slovanskega duha

Pustolovec je zgodba o prebujanju slovanskega ljudstva, ki je sredi neprizanesljivega 7. stoletja obsojeno na pokoritev drugim ljudstvom in narodom. Ko slednji osvajajo nova območja, se Slovani držijo svojih skromnih nasebin, na osnovi katerih se ne morejo ukoreniniti ali prosperirati. Med njimi se znajde tujec, pustolovec brez sidra, razočaran nad življenjem, a s silno željo po uveljavitvi. Ali imajo Slovani z njegovo pomočjo končno kanček upanja za razcvet?

Pustolovec je zgodba o etosu in etnosu, identiteti in iskanju smisla, pogumu in žrtvovanju, življenju in smrti. Seveda pa tudi zgodba o ljubezni. V prepričljivi zgodovinski pripovedi, kjer se resnična dejstva premišljeno prepletajo z izmišljeno zgodbo, bodo pred nami oživel običaji, navade in življenja številnih ljudstev in karizmatičnih posameznikov. Roman o času junakov ne skopari s premišljenimi opisi življenja, vladanja in seveda bojevanja, ki je takrat poganjalo življenjsko energijo preštevilnih posameznikov. Napeta zgodba pa z doživetimi opisi vojaških in političnih intrig tako bolj sofisticiranih ljudstev kot divjaških pasjeglavcev bralcu požene kri po žilah.

O latinskih, grških in germanskih zgodovinskih junakih smo že velikokrat brali, tokrat pa se na pustolovščino podajamo s slovanskimi junaki, kar roman obarva s posebno domačnostjo. Slovanski predniki so opisani kot miroljubno ljudstvo z močnim občutkom za pravičnost in skupnost. Odločitve sprejemajo v demokratičnem duhu, obenem pa so skrbni do narave, saj se ne proglašajo za gospodarje Zemlje. Zgodovinski drobci, ki smo jih o tematiki slišali pri pouku zgodovine, se tako utelesijo v živi pripovedi, ki bralca nagovarja tudi k podrobnejšemu spoznavanju takratnega življenja in običajev.

Foto: Nejc Prezelj

O avtorju

Srećko Kecman se je rodil leta 1964 v Zemunu. Diplomiral je iz zgodovine in angleščine na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Na OŠ Majde Vrhovnik v Ljubljani oba predmeta tudi poučuje, na Fakulteti za državne in evropske študije v Kranju pa deluje kot lektor za angleški jezik. Ljubezen do zgodovine in jezikov izkazuje tako v svojem literarnem prvencu, romanu *Zapuščina*, kakor tudi v *Pustolovcu*, ki je njegovo drugo leposlovno delo. V obeh romanih se zgodovinska dejstva prepletajo z napeto izmišljeno zgodbo, ki nas nagovarja k premisleku o naši preteklosti, sedanjosti in prihodnosti.

Odlomki iz knjige

Frank je z roko poklical fante in nato zaskovikal. Ko so bili vsi zbrani na mostu pred vrati, so previdno vstopili v tabor. Samson je korakal spredaj, sledila sta mu dva lokostrelca z napetima lokoma, za njimi pa truma mladih Slovanov z noži v rokah. Prve žrtve so bili psi in z natančnimi streli vanje so puščice utirale pot skozi tabor. Samson je z roko dajal znak, da morajo hitro napredovati, saj se je zavedal, da bo cviljenje psov prej ali slej zbudilo prebivalce naselja. Napredovali so naravnost proti središču. Samson je sklepal, da so ujetniki najverjetneje v bližini poglavarjevega šotora.

Naenkrat je skupini nakazal, naj se ustavijo in počepnejo. Pred seboj je zagledal čistino in velikansko gorišče, v katerem je še vedno gorel ogenj. Na svoji levi je zagledal največjo jurto, pred katero sta stala kola z volovskimi lobanjami. Pred njo je bil stražar. Na nasprotni strani je stala manjša, ravno tako zastražena. Sklepal je, da velika pripada poglavarju, v manjši pa so ujetniki. V tistem trenutku se je na nasprotni strani čistine pojavil Sejan s svojo skupino. Tudi oni so počepnili. Dal mu je vedeti, da sta za poglavarjevim prebivališčem še dve zastraženi jurti. *Vsi ujetniki torej niso na enem mestu*, je pomislil.

(Str. 86)

»Povej Frank, kje si se naučil vojskovanja?« je Sejan prekinil tišino.

»Od očeta.«

»Ali je bil tvoj oče velik vojščak?«

»Ne. Bil je kovač.«

»Kako to?«

»Tako. Če znaš franko ali nož kovati, ju je treba znati tudi lučati.«

Tako je Samson zopet z mislimi zaplaval v svojo mladost. Spomnil se je svoje prve samostojne odprave iz varnega zavetja domače hiše na mestni trg in še naprej, na polje izven mesta. Takrat je bil star kakih pet let in pred njim se je razprostiralo neznano prostranstvo. V sebi je čutil velikanski ponos. Ponos, da je tako samostojen in da lahko sam, brez starševskega nadzora raziskuje nov svet. Tam je spoznal druge otroke različnih starosti, s katerimi se je spoprijateljil in začel preživljati večino svojega časa. Toda kmalu so se začele težave. Kot velja za vse otroke: en sam je angel, v skupini pa znajo biti pravi hudički. Doma, v zasebnosti družinskega kroga, so slišali marsikaj. Med drugim tudi to, da je Samsonova mama »sclavo«. Tako je mali Samson postal predmet posmeha. »Samson sclavon!« so, podobni tropu hijen, tulili in skakali okoli njega, še sami ne vedoč pomena skovanke, ki so si jo pravkar izmislili. Malček se je poskušal upirati. Rezultat je bil znan: domov se je vrnil ves objokan, umazan in krvav.

(Str. 68–69)